

R.D. Iacobi Marchantii Vitis Florigera

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

61. In Festo SS. Simons & Iudæ, tripartita. Quam speciosi pedes
Evangelizantium pacem, Evangelizantium bona. Rom. 10.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56381)

rumlabantur. Adeo ut ne quidem infantium post Baptismum in innocentia decedentium corpora voluerit condere; sed si ibi sepeliebatur, subsecquenti die ea in lacem e rumulo rejecta cernebantur, & alibi sepelienda deportabantur. Hoc in tabulis publicis in eo Templo Colonie suspensis legitur. Quinimo & hoc pro miraculo ibidem refertur & legitur, terram inde sumptam, & ad loca ubi animalia venenata insciant, deportatam, vacuam fugare, animaliaque virus fundentia. Quod quidem & Melitenses de sua terra predicant, & *Gratiam S. Pauli* vocant; quia cum ibi à Vipera correptus foret, nihil illa ei nocuit, sed Melitensis Insula gratiam exinde accepit, ut à venenatis animalibus foret libera, atque ut ipsa terra etiam alio asportata virus fugaret, ut graves tradunt Historici.

Concludamus igitur & dicamus, Sanctas has Virgines & Martyres à Deo non solum in caelis, sed etiam in terris fuisse variis decoratas privilegiis. In vita eas defendit speciali protectione, ne violarentur ab impuris & salacibus milibus in eas irruentibus. In morte eis fortitudinem contulit & constantiam, ut zelo Castitatis & veræ Fidei mortem libenter & fortiter obtinent. Post mortem eas honoravit specialis sepulchri honore, ac variis miraculis. Denique adhuc modo eis dat specialem potestatem protegen di Civitates & Oppida, in quibus earum aliqua resident pignora, aut in quibus particulari cultu coluntur & invocantur. Imò in mortuis cultoribus protectionem impendunt & auxilium particulare; quod quidem ordinavit Deus in earum gloriam specialem.

Audi hac de re exemplum & testimonium ex Thoma Cantipratano, Suffraganeo Cameracensi, lib. 2. Apam. cap. 33. Bruxella Urbs est magna & nobilis Brabantie. In hac Hospitale est pauperum præcipue charitatis, & religione præclarum. In isto Soror quædam fuit multo labore fatigata; quæ gravi infirmitate, detenta humanis rebus exempta est. Cum vero ab hora diei tertia usque post Vesperas mortua jacuisset, revixit subito, & erexit se. Convocatisque Sororibus & omnibus qui præsentibus erant, dixit: *Virginalem illum exercitum Coloniensem vivens quotidie venerata sum, & earum precibus nunc ab expiis oris panis liberata sum, & ad hoc ad vitam redire compulsa, ut omnibus earum memoriam dignè habentibus assutura in morte suffragia nunciarem, dum modo in vita tales erant, quibus oratio posset suffragari. In hoc testimonio reddo spiritum iterato. Atque ita denuo defuncta quævit. Hæc ibi Cantipratanus, testis plane fide dignus, & hoc ipsum testimonium priorum experientia roboratum reperitur.*

Respicimus igitur ad hos Virgineos Choros, Agnum in caelis sequentes, ejusque laudes jugiter decantantes, de quo canimus:

*Qui pacis inter bella, sepulchra choros Virginum;
Sponsus dæcorus gloria, Sponsusq; reddens premia.*

Dicamus vero ab aliis Christo servire in spiritu & veritate, in castitate corporis & puritate mentis; ut tandem valeamus in harum Virginum societate exultare. Respicimus quoque ad hæc virginea castra, dum pugnandum est contra Satanam, Mundum, Carnem, & variis tentationibus obstandum. Poterunt enim hæc Virginum & Martyrum inviolata acies nobis esse auxilio & præsidio, ut constanter obluemur adversus omnes hostes, tandemque cum ipsis potiamur palma & corona. Quod nobis concedat earum intercessionem & ope Dux ipsarum Christus Jesus, qui est benedictus in sæcula.

PROFESTO SS. SIMONIS & JUDÆ.

Quam speciosi pedes evangelizantium pacem, evangelizantium bonam Rom. 10.

LECT. 66. tripertita.

Theologi duplex agnoscunt Christi corpus, secundum morem loquendi S. Scripturæ & SS. Patrum: scilicet corpus Christi verum, & corpus Christi mysticum. De utroque autem rectè intelligitur, quod Maras dicit: *Quam pulchri super montes pedes annunciantis & predicantis pacem annunciantis bonum, predicantis salutem, dicentis Sion: Regnabit Dominus tuus.* Hoc enim primum verificatur de ipso meto Christi sacratissimo pedibus, sive de ejus adventu expectatissimo; quia ipse tanquam Princeps & Præco primus divina pacis cælitus mixebatur, pacificaturus per sanguinem suum, *sicut quæ in caelis, sicut quæ in terris.* Propterea in ejus Nativitate pax nunciatur: in ejus oblatione in templo dimittitur S. Simeon in pace: in ejus predicatione pax resonat, quia venit ad dirigendos pedes nostros in viam pacis; in conversatione pacem nunciat omni domui: in sermone postremo totus est in commendanda pace. Denique, hæc testamento relinquit, hæc mox à resurrexione nunciat, hæc ubicunque promulgar, ut propterea merito ei hic Titulus specialiter conveniat, *DEVS PACIS*, quo Titulo frequenter cum inquisit Apostolus:

*DEVS PACIS sit cum omnibus vobis. Amen. Rom. 15.
DEVS PACIS conterat velociter Satanam sub pedibus vestris.
DEVS PACIS & dilectionis erit vobiscum. 2. Cor. 13.
DEVS PACIS sanctificet vos per omnia. 1. Thim. 2.
DEVS PACIS det vobis pacem sempiternam in omni loco. 2. Thess. 1.*

Quam pulchri ergo sunt pedes Domini, dum in montes frequenter conscendit, ut oret ut inde doceat Apostolos suos & turbam subsequentem, ut ibi prædicet pacem & viam pacis, ut ibi annunciet salutem & bonam æternitatis. An non in monte sedens ad pacem invitatur, dum pronunciat: *Beati pacifici, quoniam filii Dei vocabuntur.* An non illic pedes confenderat, ut ex altiori loco regnum celorum humilibus spiritu annunciarer? *Beati pauperes*

Christi

*spiritu, quoniam ipsorum est regnum colorum. Quam speciosi pedes, quam gratus adventus, annunciantis regnum colorum jam appropinquare. Immo & asseratis: Regnum Dei intra vos est. An hoc aliud est, quam dicere Sioni, Ecclesie sue novæ: Regnabit Deus tuus: Quasi diceret: Non ultra Belial & Sarran dominabitur tui, non peccatum, mors, aut infernus. non Duces aut Reges tui antiqui, Moyses, Josue, David; sed ipsemet Deus tuus regnabit in medio tui. Immo si oculos vis aperire, jam de facto regnat: *Excelsa & lauda habitatio Sion, quia magnus in medio tui Sanctus Israel; ipse te suis visitat pedibus, suo docet ore; ipse tibi sapientia est & justitia, sanctificatio & redemptio, salus & glorificatio. Hæc omnia comprehenduntur nomine Pacis, quam tibi annunciare venit Deus tuus, Deus Pacis.**

2. Quam speciosi, quamque amabiles sunt pedes Domini, perambulantis Judæam, per oppida, civitates castella, rivos properantis, ut non solum pacem nunciet oretenus, sed etiam omnis generis sanitate conferat, ægris cæcis, claudis, mutis, & a demonio exacerbatis: Certe beatis ejus pedibus hoc inscriptum videtur: *Pertransiit benefaciendo omnibus.*

3. Quam speciosi pedes, à magdalena loti lacrymis per unctiodoriferis unguentis, teris capillis, apud quos meruit audire: *Remittuntur tibi peccata tua. Vade in pacem!* An non hi sunt pedes expectatissimi, annunciantis pacem illam quam nullus alius dare poterat, quam animam a peccatis liberat? An non hi pedes prædicantis & dantis salutem?

4. Quam speciosi pedes, purpureo cruore aspersi, pedes euntis ad crucem, ut pacifice per sanguinem suum, sive qua in cælis, sive qua in terra, & suam Crucem erigat tanquam altare, cui inscriptum sit, *PAX DOMINI*, sicut & altare à se erectum vocavit olim Gedeon! Toties adoramus in loco ubi steterunt pedes ejus, in quo fœdus vitæ & pactum pacis pacificebatur inter cælum & terram (quando tanquam è cathedra omnibus pacem & salutem annuñciabat) quoties adoramus lignum crucis, in quo stetit, in quo figi voluit, in quo operatus est salutem in medio terra. Non recedamus ab illis gratiosis pedibus, si pacem volumus obtinere & salutem.

5. Quam speciosi pedes evangelizantis pacem post resurrectionem, quos tenuere mulieres, primæ post ipsum, & post Angelos, effectæ Nunciæ hujus pacis, quos etiam post modum tetigit & tenuit Thomas & alii Apostoli, postquam eis dixit: *Pax vobis ego sum.* Nisi hos vidissent aut tenuissent pedes, non ita firmi effecti fuissent Præcones tam beatæ sibi & omnibus populis nunciatæ Pacis.

6. Quam speciosi pedes, qui ambularent solidè super fluctus maris, dum in hac vita mortali agent; ut fluctus pacem turbantes se compescere posse ostenderent! Quam denique speciosi pedes hi, qui calcatis fluctibus hujus vitæ, vestigia sua figurant

in Oliveti monte, pacis benedictione Apostolis & aliis discipulis valedicendo impetrata in Ascensione. Felix potest dicere cum Job: *Vestigia ejus secutus est passus meus, viam ejus custodivi, nec declinavi ex ea.*

Ex his ergo patet rectè de Christo, & ejus divinis pedibus pro salute nostra de sudandibus, intelligi posse illud thema supra dictum: quia & Isaias in singulari dicit, Speciosos esse pedes ambulantis & prædicantis pacem ac salutem, quod Christo etiam in persona propria competit.

Sed quoniam Apostolus in plurali exprimit: *Quæ Pars II. Speciosi sunt pedes evangelizantium pacem, evangelizantium bona:* ideo non solum de pedibus Christi convenisti veris, sed & maxime de pedibus ejus mysticis intelligendum venit. Qui sunt autem illi Pedes mystici, nisi Apostoli? Hi Pedes Christi dicuntur, quia Christum & ejus fidem, doctrinam, gratiam, amorem, gloriam & nomen per unum verum tulerunt Orbem, perambulantes de provincia in provinciâ, de regno in regnum: *Memores erunt nominis tui Domine, in generationem & generationem. Propterea populi constabuntur tibi in æternum, & in sæculum sæculi.* Hoc est: Nihil aliud respiciunt, quam gloriosum nomen tuum, roto Orbe ferte illud optabant ut agnoscerentur ab omnibus populis & linguis, à Regibus & Principibus, ab omnibus futuris generationibus. Corpus etgo Christi mysticum habet sua membra, sicut Apostolus declarat: *Sicut caput unum est, & membra habet multa, unum tamen corpus, sicut & Christus. Vos autem estis corpus Christi, & membra de membro, hoc est, invicem membra variis dotibus adornata, quia variis functionibus destinata.* Ibidem fusè declarat Apostolus varia dona in Ecclesia esse, quia varia sunt membra, Hujus corporis mystici vis membra intelligere?

Caput est Christus, infuens vitam in cætera Corpore mystici membra.

Collum est Maria, per quam hic infusus vitæ membra recipiunt.

Oculi sunt Episcopi & Pastores, toti corpori prospicientes.

Lingua sunt Doctores, Ecclesiam instruentes.

Dentes sunt Catechistæ, panem parvulis masticantes.

Labia sunt Prædicatores, qui distillant myrrham penitentia.

Aures sunt Confessarii, peccata excipientes.

Manus, qui in operibus bonis sunt defudantes.

Crura sunt Martyres, fortitudinæ sua corpus sustentantes.

Pedes sunt Apostolici Viti, fidem quocumque portantes.

Cordu instar habet se Spiritus Sanctus, omnia vivificans.

Propterea dicimus in Symbolo Constantinopolitano: *Credo in Spiritum sanctum, vivificantem.*

Habet

Luc. 17.
Mat. 12.
2.
Ad. 10.
3.
Luc. 7.
4.
Jud. 6.
Psalm. 73.
5.
6.

Habet enim se vel instar cordis, vel instar animae, in corpore mystico Ecclesiae. Quid agit anima in corpore? inquit S. Augustinus ser. 186. *Omnia membra vegeta: per Oculos videt, per Aures audit, per Linguam loquitur, per Manus operatur, per Pedes ambulat: omnibus simul adest membra, ut vivant, vitam das omnibus officium singulis.* An non hoc ipsum fuit Spiritus sanctus in Ecclesia? An non sine ipso omnia membra consententur mortua? Ecclesia habet membra ante Spiritus sancti adventum, sed sine operatione perfecta, Apostoli necdum reddebant lumen, licet forent Oculi: nec praedicabant, licet essent Linguae: nec miracula faciebant, licet forent Manus: nec circumibant Orbem, licet forent Pedes. At verò ubi Spiritus sanctus venit, vitalis eorum operatio palam apparuit: ubi erat imperius Spiritus, illuc gradiebantur; ut Christo & corpori eius mystico perfecte servirent.

Zach. 1.

Apostoli pedes speciosi.

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

24.

25.

26.

27.

28.

29.

30.

31.

32.

33.

34.

35.

36.

37.

38.

39.

40.

41.

42.

43.

44.

45.

46.

47.

48.

49.

50.

51.

52.

53.

54.

55.

56.

57.

58.

59.

60.

61.

62.

63.

64.

65.

66.

67.

68.

69.

70.

71.

72.

73.

74.

75.

76.

77.

constitutus est Filius Regis aeterni, susceperunt tanquam montes & colles caelestes pacem, iustitiam & salutem populo nunciandam.

Quare, ergo & praecipue commendantur ab hac evangelizatione pacis, ab hac annunciatione aeternae salutis? Ipse nimirum Filius Regis aeterni, qui per Angelos primum annunciarum voluit pacem in ortu suo hominibus bonae voluntatis, postmodum illam per Apostolos suos toto Orbe mittit vocatque Angelos Pacis, sive pacis legatos. An non his dicitur: *Ite Angeli veloces ad gentem convulsam & dilaceratam, ad gentem expectantem & conculcatam?* Hic nempe est populus, qui sub potestate demonis captivus, oppressus, conculcatus, per hos veloces Angelos & Nuncios pacis tandem liberandus erat. An non iterum de his verum est illud: *Angeli pacis amarè flebant.* Quare flebant? praecompunctione caritatis multorum, qui hanc pacem rejiciebant, reprobationem utique & obstinationem eorum deplorabant, non sine amaritudine lachrymarum: *Euntes ibant & flebant, mittentes semina sua.* An flebant propter laborem, itinerumque arduam? Absit. Cur ergo flebant? Quia mittentes semen suum, semen illud preciosum verbi, semen pacis & iustitiae, semen salutis & gratiae, parum quandoque proficiebant, terram duram & aridam reperientes. Sed ut eam feminam pram quaquaratione redderent, lachrymis suis illam rigabant. Sic apostolus Paulus dicebat: *Non cessavi per triennium die ac nocte cum lacryma monens unumquemque vestrum.* An flebant alibi: *Multi ambulavit, quos sapo dicebam vobis, nunc autem & stens dico, inimicos crucis Christi, quorum Deus venter est, quorum gloria in confusione ipsorum.* Ecce eundo ibat apostolus Paulus & flebat, mittens semina sua. Similiter S. Jacobus major, cum in Hispaniis divini verbi semine iacto paucos converterisset, tristis & stens ambulabat juxta litus fluminis Caesaraugustani, & Domino legationis suae negotium commendabat, tunc eque apparuit ei Deipara Virgo. Consolatrici affectum, iustitiaeque sibi erigi Oratorium ibidem, spondens illam Hispaniae partem postmodum fecundè ad Christum convertendam, sibi que fore devotam. Sic ergo eundo ibat apostolus Jacobus, & flebat mittens semina sua. Sic & alii apostoli: nec in terram inanes flebant lacrymae, quia Venientes venient eum exultatione portantes manipulos suos. Laetabuntur sicut qui laetantur in messe, sicut exultant victores capti praeda, quando diripiunt spolia.

Isai. 18.

Isai. 31.

Phil. 13.

Al. 20.

Phil. 1.

Isai. 9.

O igitur amabiles & beati pedes evangelizationis pacem, annuntiantium bona! Quanam sunt illa bona, quae subsequerentur pacem, quam evangelizabant, nisi gratia, iustitia, gaudium in Spiritu sancto, fructus & amor Dei, cum caeteris bonis aeternis? Haec sola nunciare poterant Apostoli, qui omnia repudiabant terrena bona, & reputarant ut stercorea: qui egeni & despecti circueibant, docentes contemneret secularia, amare emulsi. Praedicabant Christum pauperem & egenum, de paupere

MAATE

Matre in stabulo natum, in cruce deudatum, in sepulchro alieno conditum: eum tamen attrulisse opes coelestes & aeternas adipiscendas per terrenam contemptum. Ad has ergo opes & aeterna bona omnes vocabant, omnibus illa annuanciabant, viamque & modum quo illis possent frui demonstrabant.

Propterea in memoriam eorum decernuntur ab Ecclesia festiuitates, in quibus beneficia per eorum praedicationem accepta recoluntur. Ad quas videtur respicere Propheta dicens: *Ecc super montes pedes euangelizantis & annuanciantis pacem: celebra Iuda festiuitates tuas, & redde vota tua, quia non adijciet ultra ut pertranseat in se Belial: uniuersus inuenit.* Haec ad nouum testamentum pertinent, inquit S. August. 18. de ciuit. c. 31. *cujus dies festiuitate non possunt. Perd per Euangelium exterminatae sunt idola, & obliuioni tanquam sepulturae traditae iam videmus.* Et hanc etiam hac in re prophetiam completam esse cognoscimus. Respicit ergo Propheta ad Apostolos euangelizantes pacem & gratiam, sicut & Iudas. Et quia per eos diabolus vincus est, & relegatus in desertum, idolaque destructa sunt, in quibus colebatur Beel, Baal, Baalim, Beelphegor, Beelzebub, & sub nominibus illis varii Dignitatum, vel potius varia demonia adorabantur: hinc dicit: *uniuersus Belial inuenit, hoc est, uniuersa impietas & idololatia apud te cessauit, & popule Dei! Daemonis vires contritae sunt, & non veniat amplius Belial excaecaturus fideles, ut jugum Domini excutiant a se, & ad idololatriam revertantur.* *Celebra ergo festiuitates tuas, o Iuda!* O popule confessionis & divinae laudis, decerne nunc Deo tuo, decerne & ejus Apostolorum dies festiuos, in memoriam tot beneficiorum perceptorum, quando quidem per eos a demonis captiuitate liberatus es, & erutus de tenebris & umbra mortis, assertusque in libertatem filiorum Dei, ut pace gaudeas, nunc internam, postmodum aeternam.

Equidem Ecclesia propter haec Apostolorum festa constituit, praecipiens ea sanctificari: sed quam tepide id fit a nonnullis Christianis, & quam imperfecte! Vix videmus reminisci nos esse qui nos genuerunt ut parentes, qui nos doctrinae lacte aluerunt, qui sanguine suo corroborarunt in Fide: Hos inquam esse, per quos pacem & gratiam, salutem & aeterna dona agnouimus, quae quidem per eorum merita & intercessionem assequi possumus: Hos denique adhuc Pastores esse Ecclesiae & gregis Dominici, quem continuam protectione custodiat contra Belial, contra incursum malignorum spirituum. Si haec animo memori recolere, majori zelo, majorique pietate eorum festiuitates celebrare, quae olim Ecclesiam tanta cum deuotione celebrabat, ut totam noctem festiuitati praeviam in orationibus per vigilem cum luminaribus factis reddebat.

Quod de Apostolis generaliter verum est: Pars III. Quam speciosi pedes euangelizantium pacem: Thema annuanciantium bona: Id nunc specialiter declaremus. Specialiter verum esse de duobus Apostolis quorum hodie seruis memoria in benedictione est, de Simone scilicet & apostolo Iuda. Hi duo fratres sunt perfecti ex omni parte conuenire: fraternitate.

- 1. Fratres natiuitate & sanguine:
- 2. Vocatione & dilectione.
- 3. Euangelii pacis praedicatione.
- 4. Martyrio & morte.
- 5. Deasitudine & glorificatione.

Simon & Iudas fratres natiuitate & sanguine.

Primo quidem natiuitate & sanguine, quia filii erant Mariae Cleophae, siue alphaei, ex qua etiam natus erat Iacobus minor. Quare Iudas in epistola sua sic incipit: *Iudas seruus Iesu Christi, frater autem Iacobi.* Iacobus celebris erat sanctitate, ideo doctrinae quam tradebat Iacobi nomen praefert Iudas, ut tantum maiorem auctoritatem habeat, & tantum facilius influat in animos legentium. Dicuntur autem hi *Frates Christi*, non quod fuerant filii Iosephi ex alia uxore, ut aliqui ex antiquis dixerunt, fuit enim Iosephi virgo, sed more scripturae vocantur fratres, hoc est, consanguinei. Sic & Maria Cleophae, siue alphaei eorum mater, vocatur *Soror Virginis*, non quod fuerit filia S. Annae & Ioachimi, ut ex veteribus etiam nonnulli tradiderunt, sed fortior idem est quod cognata, vel consobrina, seu affinis phraisi hebraea. Unicam enim filiam S. Annae M. A. R. I. A. M. Deiparam probabilius opinio agnoscit.

1. Sanguine: Iosephi ex alia uxore, ut aliqui ex antiquis dixerunt, fuit enim Iosephi virgo, sed more scripturae vocantur fratres, hoc est, consanguinei.

2. Vocatione & dilectione. Christus enim eos ad Apostolatam vocans, effecit fratres spiritu & mente, qui erant fratres carne & ventre.

3. Euangelii pacis praedicatione. Sicut olim ex Aegyptiaca seruitute Deus educens populum suum, constituit duos fratres Moysen & Aaron ejus in Duces: Sic populum novum volens educere e peccati captiuitate multa paria fratrum elegit, Duces eos populi inaugurant.

4. Martyrio & morte. Fratres erant Petrus & Andreas, Fratres quoque Iacobus Major & Iohannes, fratres denique Simon & Iudas cum Iacobo Minore. Voluit per id edocere, Doctores populi Christiani fratres esse debere, dilectione & pace, concordia gratiae & doctrinae: immo & Christianismum fundari in vera fraternitate, sicut & Apostolorum. De hac re sic disserit Beda: *Cum Christus carnis fratres elegit, ostendit quod qui discipuli tui ejus volumus adhaerere, fratres esse debemus, non carnis, sed spiritus, non generalis, sed charitatis, quia unum Patrem habemus Deum & Matrem vestra Ecclesia est.*

5. Deasitudine & glorificatione. Tertio, fratres fuere euangelii pacis praedicatione. Cum enim Christus eos replevisset eodem spiritu, eodemque zelo divinae gloriae, Duces eos constituit ad bellandum iustum bella Domini contra Satanam & infernum, contra idola & peccatum. Unde quae de Iuda Machabaeo & de fratre ejus Simeone dicitur, id praebetiam hi duobus Iacobus conuenit: *Iudas & Simon fratres ejus, & stabant in praesentibus.*

3. Praedicatione. Tertio, fratres fuere euangelii pacis praedicatione. Cum enim Christus eos replevisset eodem spiritu, eodemque zelo divinae gloriae, Duces eos constituit ad bellandum iustum bella Domini contra Satanam & infernum, contra idola & peccatum. Unde quae de Iuda Machabaeo & de fratre ejus Simeone dicitur, id praebetiam hi duobus Iacobus conuenit: *Iudas & Simon fratres ejus, & stabant in praesentibus.*

11. Iacobus conuenit: Iudas & Simon fratres ejus, & stabant in praesentibus.

11. Iacobus conuenit: Iudas & Simon fratres ejus, & stabant in praesentibus.

11. Iacobus conuenit: Iudas & Simon fratres ejus, & stabant in praesentibus.

11. Iacobus conuenit: Iudas & Simon fratres ejus, & stabant in praesentibus.

11. Iacobus conuenit: Iudas & Simon fratres ejus, & stabant in praesentibus.

11. Iacobus conuenit: Iudas & Simon fratres ejus, & stabant in praesentibus.

Stab. 1.

litem Israeli cum latitia. Quotians autem hoc praestium ad pacem & quietem populi electi ordinabatur, ideo dicimus potius eos fuisse duos Legatos emissos ad evangelizandum pacem, ad annuntiandum bonam, ad inclamandum populo fideli: *Regnabit Deus tuus.* Quam pulchri super montes, quam amabiles & speciosi pedes horum Apostolorum per orbem discurrerunt, ut evangelizarent pacem beatitatis, bona aeternitatis? Quam pulchri pedes Simonis, evangelicam praedicationem peragrantis Aegyptum, & montes ac desertam ejus pererrantis, ut gloriam Dei promoveret, & idolotiam delubra ibi everteret! Quam speciosi pedes Judae Thadaei, in Mesopotamiam pergentis ad eundem scopum & effectum, & effertas gentes visitantis ad lucem eis profereendam? O quanto zelo praedicantur! quot milia converterunt eloquio pulchritudinis, spiritu charitatis & fervoris! Merito Simon dictus est Chanaanus & Zelotes; tum ut distingueretur a Simone Petro; tum quia mirum in modum zelo zelatus est pro gloria Dei, pro Domino Deo exercituum. Merito & frater ejus dictus est Iudas Thadaeus & Lebbaeus; tum ut distingueretur a Iuda Iscariote; tum quia Thadaeus & Lebbaeus idem est quod Leoninus, cordatus, & animosus, seu impeterritus & corde infractus. De hoc Iuda loquens Divus Paschalius lib. 12. in Match. *Non vacat mysterio*, inquit, *duos fuisse Apostolos hoc nomine vocatos, ut unus dicitur Iudas Iacobi, alter Iscariotes, quia Iudas Confesso interpretatur.* Ideo duos istos inter discipulos voluit Deus, ut unus teneret formam veri confitentium, fideliter permanentium cum Domino: alter vero eorum partem exprimit qui consentit se nosse Deum, factum autem negant.

Hic Thadaeus a multis traditur missus post Christi ascensionem ad Abagarum Regem Edesse, ut ei Christus vivens promiserat; ipsumque cum populo Edesseno fide Christi imbuisset & baptizasset: Quam pulchri pedes regno huic evangelizantis fidem, quam speciosam manus imposuit vertici Regis, & subditorum ejus per baptismationem! Rem sic enarrant. Abagarus Rex infirmitate longa correptus literas dedit ad Salvatorem, hunc ferè in modum: *Audivi de te, & sanitas tuis, quas conferi sine medicamentis aut herbis: sed solo verbo cecis visum, claudis gressum, leprosis sanitatem, mortuis vitam reddis. Quibus auditis, cogitavi in animo meo unum esse te duobus, aut quod tu sis Deus, descendit aegre de caelo ut hoc facis. Propterea scribens rogavi te, ut digneris huc venire, & ab agitudine aeterna me curare.* Christus autem Dominus in hunc modum respondisse fertur: *Beatus es qui credidisti in me, cum ipse non videris me. Scriptum est enim, quia hi qui me non vident credent, & qui me vident non credent. Quod autem scribis ut veniam ad te, oportet me opus consummare ad quod missus sum, & postea redire ad eum qui me misit. Cum autem assumptus fuero, aliquem de discipulis mittam ad te; ut curet & revivificet te.* Hanc epistolam apocrypham vocat Gelasius Pa-

pa dist. 15. c. *Sancta Romana.* Nos quoddam vellet esse falsam, sed quia non est certae auctoritatis, aut canonica, quamvis possit esse vera. Eusebius dicit ex Archivis Urbis Edessense esse extraxisse; illius etiam mentionem facit S. Ephrem Diaconus Edessenus in suo Testamento Theodoros Studia epist. ad Paschalem Papam, Nicephorus, Evagrius, & alii Historici antiqui. Addunt Christum imaginem suam miraculose lineo impressam ad Abagarum misisse; quae postmodum multis effulit miraculis, de qua & S. Damasc. 4. lib. de fide orthodoxa, c. 17. Ulterius dicunt antiqui Historici, Thadaeum missum post Domini ascensionem ad Regis regni ejus institutionem & illuminationem, tanquam Apostolum & discipulum a Domino ei promissum: cumque radieret in ejus facie quippiam divinum, mox Regem agnovisse promissi antea sibi facti ad impletionem. An non merito dixerimus hic: O quam speciosi pedes, quam speciosa facies Thadaei Evangelizantis pacem annunciantis bona aeternae lucis, & perennantis splendoris! S. Hieron. in Matth. 10. Beda Act. 1. Fulgent. serm. 9. non agnovit nisi unum Thadaeum Apostolum; alii alii dicunt unum fuisse ex 72. discipulis.

Quarto, fratres sunt Simon & Judas martyrio & morte, ac per hoc gloria & beatitudine. Hae est vera fraternitas quae nunquam violari potuit certamine, quia effuso sanguine secuti sunt Dominum. Propter testamentum Domini perstitit in amore fraternitatis: quia unus semper fuit spiritus in eis & una fides. Ideo sicut socii & fratres fuerunt consimili passione, ita & fratres ac socii sicut in consolatione cohaereditate gloriae, canunque modo cum jubilatione: *Ecco quam bonum, & quam jucundum habitare fratres in unum. Quia illic mandavit Dominus vitam & benedictionem usque in saeculum.* Ut autem intellegamus specialiter quomodo fratres ac socii fuere in martyrio & morte, rememorandum est Ecclesiastica Historia, quod postquam Judas Mesopotamiam, Simon autem Aegyptum peragrasset convenerunt simul in Persidem: ubi innumerabiles ad Christum converterunt, in vastissimis illis regionibus & effertis gentibus annuncians Evangelium pacis & salutis, illudque miraculis plurimis confirmando. ibi pugnauerunt contra Magos, Regem ac Principes ejus demerente suis praeceptis & aude avertere molientes. Certarunt contra Idolorum Sacerdotes, & contra Demones in Idolis oracula dantes, silentium eis imponendo, & delubris ejiciendo in virtute Christi. Quod tandem nos ferentes Magi, ac Sacerdotes impitruerunt in eos & enecarunt crudelissimè. In illa autem hora, cum foret magna caeli serenitas, tanta subito fulgura & tonitrua apparuisse dicitur ut templum idolorum trisariam, diceretur cum ingentis populi oppressione; duoque Magi Apostolus adversarii icu fulminis in carbonem redacti fuerunt. Cum autem Rex Persarum (qui fidem susceperat, & cum eo sexaginta milia hominum) hoc inaudisset, in Ba-

4. Martyrio & morte.

Psal. 111.

in Ba-

in Babylonem Apostolorum corpora reduci imperavit, ubi sua erant Regia; atque ibi Ecclesiam eorum sacris pignoriis concedendam edificavit. Hæc passim in eorum referuntur Legenda. Quicquid sit, certum hoc est, facta eorum corpora postmodum translata fuisse Romam, & in Basilica S. Petri reposita esse, ut juxta eum mortui conderentur, quem in vita dilexerunt, quemque Caput omnium Apostolorum à Christo constitutum agnoverant. Hoc etiam congruebat, ut non separaretur Simon à Simone, Simon zelotes à Simone Petro: ut sicut nomine & fide non fuerant separati, ita non separarentur cultu & ejusdem loci religione. Illud quoque novimus. Judam Apostolum S. Bernardo Abbati fuisse maxima veneratione ac deliciis. Auctor enim vitæ S. Bernardi c. 7. narrat, ipsum reliquias S. Judæ Hierosolymis ad se missas mirâ devotione excepisse, & adeoque mortuorum jussisse eas seum sepeliri, & pectori suo superponi: *Usque devotionis & fidei inustus, ut eidem apostolo in die communis resurrectionis adhaeret*, inquit, idem. Poterat ergo dicere S. Bernardus ex affectu erga hunc Apostolum & sacri ejus corporis pignus: *Quam beatipedes, quam beata membra, evangelizantis pacem, annunciantis bona, & nuncfuentis pacem illam quam evangelizabat, & bonis æternis, quam annunciat*.

Concludamus igitur nos, & reperamus de his duobus scitibus: *Quam speciosi pedes evangelizantium, quam speciosi & amabiles pedes ambulantium in hac via lutoſa sine sorte, sine crimine ambulantium super mare & flutibus hujus sæculi sine discrimine!* Quam validi, quamque potentes pedes sonculantium & conterentium caput serpentis & super aspidem & basiliscum ambulantium, ut ultra calcaneo nostro non prævaleat! *Quam speciosi & amabiles pedes vinculis & compedibus pro Christi amore & fide contracti, dicente Cypriano universim de Martyribus: Imposuerunt compedes pellibus vestris, & membra salicis ac Dei templi infamibus vinculis colligantur, quasi cum corpore ligetur & spiritibus, aut aurum vestrum ferri contagione violetur. Ornamenta sunt ista, non vincula: nec Christianorum pedes ad infamiam populant, sed clarificant ad coronam.* *O pedes salutaris vintri, qui itinere salutaris ad Paradisum diriguntur!* *O pedes in saculo ad tempus ligati, ut sint semper ad Dominum liberi!* Hæc Cyprianus epist. 2. ad Martyres.

An verò pulchri solum pedes Martyrum, vel Apostolorum, ambulantes quoquò versus ad aliorum conversionem, aut vindictam propriam salutem? Immodò quam speciosa & amabiles manus eorum præclara opera & miracula ac portenta in conspectu cæli & terræ operantium! *Quam speciosa lingua & labia laudantium, & benedicientium Dominum perenni laude & benedictione!* *Quam speciosi oculi cœlum continens, intuentium & lachrymis turgentium diuini verbi semen, ut fructum afferret in patientia!* *Quam speciosa & pretiosa corde alger*.

nantium amorem sæculi, amoremque omnem terrenum, & non nisi amorem Dei cæli respirantium. *Quam pretiosa membra, quam speciosa animæ seles perfectè immolantium in Dei honorem, & offerentium in consummatum & perenne holocaustum!*

DA nobis, Domine Jæsu, amplecti toto cordis affectu pacem quam hi Apostoli tui evangelizarunt, amplecti salutem & gratiam quam annunciarunt, & sequi vestigia eorum, per que super montes evangelicæ perfectionis nobis præverunt. Da nobis eorum venerari & imitari fidem & zelum, patientiam & charitatem, fortitudinem & perseverantiam, ut qui per eos ad agnitionem nominis tui venire nos fecisti, etiam concedas eorum gloriam sempiternam & proficiendo celebrare, & celebrando proficere, donec tandem ipsorum beato confortio digneris æternum associare.

IN FESTO OMNIUM SANCT.

O Israel, quam magna est domus Dei, & ingens loci possessio ejus! Baruch. 3.

Omnes Sancti & Sanctæ Dei, intercedite pro nobis.

Regina Saba in Jerusalem progredita ut videret Regem Salomonem, cum considerasset attentam mentem sapientiam ejus domum quam edificaverat, eibos mensæ, habitacula servorum, ordines ministrantium, stupebat supra modum, & quasi extrase raptâ non habebat ultra spiritum. Quapropter ad se rediens exclamat: *Major est sapientia & opera tua quam rumor, quem audivi, media pars mihi nuntiata non fuit.* Deinde addit: *Beati viri tui, & beati servi tui, qui stant coram te semper, & audiunt sapientiam tuam.*

Iubens & ego hodierna festivitatis Christianum quemlibet invitavero, ut congregiamur unâ in Jerusalem, & plateas ejus auro fulgidas circumcuntes, contemplerur ordines famulantium Regi aeterno, & habitacula eorum, jubulumque mentis in voce exaltationis & confessionis sub vexillis triumphalibus. Cum autem nos miseri simus & inopes ipsi autem divites & misericordes, mendicabimus ab eis quæ necessaria nobis sunt, nec repulsam patiemur. Sex vero stationes ibidem faciemus, ut attentè singula contemplerur.

Prima erit apud mansionem Patriarcharum & Prophetarum.

Secunda apud mansionem Apostolorum.

Tertia apud mansionem Martyrum.

Quarta apud mansionem Confessorum.

Quinta apud mansionem Virginum.

Sexta apud mansionem puerorum innocentium.

Hic poterimus agnoscere, quam verò pictum: *O Israel, quam magna est domus Dei!* Hic etiam intelliget poterimus cur Dominus dixerit: *In domo patres, sicut in domo mansiones multas sunt.*

Lucet 6. In 6. Stationes divisa.

1. Reg. 10.

Psalm. 41.